

Negyedik üzenet

A mindent tartalmazó Krisztus mint a jó föld – bővizű patakok, források és mély vizeknek földje, amelyek völgyekben és hegyeken fakadnak

Igeolvasmány: 5Móz 8,7; 11,11-12; Jer 2,13; 17,7-8; Ésa 12,3-6; Jn 4,14b

I. A Galata 3,14 azt mondja, „Hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon, hogy a Szellem ígérését elnyerjük hit által”:

- A. Az Isten által Ábrahámnak megígért áldás fizikai szempontja a jó föld volt (1Móz 12,7; 13,15; 17,8; 26,3-4), amely a mindent tartalmazó Krisztus előképe (Kol 1,12); mivel Krisztus végső fokon a mindent tartalmazó megelevenítő Szellemként realizálódik (1Kor 15,45; 2Kor 3,17), a megígért Szellem áldása megegyezik az Ábrahámnak megígért föld áldásával.
- B. Igazából a Szellem mint Krisztus realizációja a tapasztalatunkban a jó földet jelenti mint Isten élvezetünkre nyújtott ellátmányának forrását; ez „Jézus Krisztus Szellemének bőséges ellátmánya” mint Krisztus Testének az ellátmánya – Fil 1,19 [angol ford.].

II. A mindent tartalmazó Krisztus mint a mindent tartalmazó Szellem „bővizű patakok, források és mély vizeknek földje, amelyek völgyekben és hegyeken fakadnak” – 5Móz 8,7; 11,11-12:

- A. A bővizű patakok, források és mély vizek Krisztust mint az áramló Szellemet jelképezik (Jn 4,10. 14; 7,37-39; Jel 22,1), a völgyek és a hegyek pedig a különböző fajta környezeteket jelképezik, amelyekben az áramló Szellemként megtapasztalhatjuk Krisztust.
- B. Az egész Bibliában van egy vonal, amely a Háromegy Istenre mint vízre vonatkozik – 1Móz 2,10-14; 2Móz 17,5-6; Zsolt 36,8-9; 46,4; Jn 4,10. 14; 7,37-39; 1Kor 10,4; Jel 7,17; 22,1:
  - 1. Az 1Mózes 2,10-ben szereplő folyó az élet vizének folyóját jelképezi, amely mentén növekszik az élet fája; ez a folyó eloltja az ember szomját.
  - 2. A Zsoltárok 36,8-9-ben a forrás az Atyára mint az élet forrására utal, a folyó pedig a Szellemre mint az élet vizének folyójára – Jn 1,4; 7,37-39.
  - 3. A Zsoltárok 46,4-ben [angol ford.] szereplő folyó a Háromegy Isten áramlását jelképezi Krisztusban a Szellem által életként Isten népe számára.
  - 4. Az élet vize egy szimbóluma Istennek Krisztusban a Szellemként, amint Önmagát a megváltott népébe árasztja, hogy az életük és életellátmányuk legyen; ezt a széthasadt sziklából kifolyó víz jelképezi (2Móz 17,6; 4Móz 20,11), és az Úr Jézus megdőfött oldalából kifolyó víz szimbolizálja (Jn 19,34).
  - 5. Az élet vizének folyója a Jelenések 22,1-ben és a folyók az 1Mózes 2,10-14, a Zsoltárok 46,4 és az Ezékiel 47,5-9 igékben az élet bőségeségét jelképezik annak áramlásában; amint azt a János 7,38 megmutatja, ez az egy folyó a gazdagságával együtt sok folyóvá válik annak során, hogy megtapasztaljuk Isten Szelleme, aki az élet Szelleme, gazdagságának különböző szempontjait – Róm 8,2; 15,30; 1Thessz 1,6; 2Thessz 2,13; Gal 5,22-23.

III. A vizek, „amelyek völgyekben és hegyeken fakadnak” (5Móz 8,7b), azt mutatják, hogy Krisztus mint az élő víz különböző környezetekben áramlik (vö. 1Kir 20,23. 28):

- A. A völgyek a kereszt megtapasztalásait, Krisztus halálának megtapasztalásait, jelentik, a hegyek pedig Krisztus feltámadásának megtapasztalásait jelentik – 2Kor 1,9; 4,11. 14.
- B. A bennünk lakozó Krisztus mint a kincs bennünk, a cserépedényekben, az ellátmány isteni forrása a keresztyén élethez és a kiváló erő ahhoz, hogy megfeszített életet éljünk a feltámadási élet megnyilvánulásáért – 7. vers; Fil 4,13:
  - 1. Pál azt mondta saját magáról és a munkatársairól, hogy „felette igen, erőnk felette megterheltettünk, úgyhogy életünk felől is kétségben voltunk [...] Mert nem magunkban bizakodunk, hanem Istenben, aki feltámasztja a holtakat” – 2Kor 1,8-9.

2. Igazából a feltámadásnak halálra, elcsüggedésre és csalódottságra van szüksége ahhoz, hogy megnyilvánuljon (4. vers; 7,5-6); a kereszt munkálkodása véget vet az énünknek, hogy élvezhessük a feltámadás Istenét.
- C. Pál a feltámadási életet élte a kereszt megölő hatása alatt az ő szolgálata véghezviteléért; „mindenkor testünkben hordozzuk Jézus megölését, hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi testünkben” – 4,10 [angol ford. alapján]:
1. Jézus, pozitív értelemben, mindig megöli az összes negatív dolgot a bensőnkben azért, hogy meggyógyítson és megelevenítsen minket – Fil 1,19; vö. 2Móz 30,23-25.
  2. Amikor reggel elutasítjuk magunkat, hogy Istent magunkba fogadjuk, akkor az az érzésünk van napközben, hogy egy megölő folyamat megy végbe a bensőnkben – vö. Péld 4,18.
- D. „Mert mi, akik élünk, mindenkor halálra adtuk Jézusért, hogy Jézus élete is látható legyen a mi halandó hústestünkben” – 2Kor 4,11 [angol ford. alapján]:
1. A kereszt megölő munkája a feltámadási élet megnyilvánulását eredményezi; e naponkénti megölés célja, hogy az isteni élet feltámadásban felszabaduljon – 1Kor 15,31; 2Kor 4,16.
  2. Az apostolok ahhoz hasonló életet éltek, amit az Úr Jézus élt a földön; az Úr élete a kereszt megölő hatása alatt álló élet volt a feltámadási élet megnyilvánulásáért; ez egy olyan úton élt élet volt, hogy az Ő személye egy volt a szolgálatával, és az Ő élete a szolgálata volt – Jn 6,14-15; 12,13. 19. 23-24.
- E. „Azért a halál mibennünk munkálkodik, az élet pedig tibennetek” (2Kor 4,12); amikor az Úr halálának megölő hatása alatt vagyunk, az Ő feltámadási élete rajtunk keresztül átadódik másokba:
1. A gyülekezet létrejövételének és növekedésének útja nem emberi dicsőségen át vezet; hanem keresztthalálon át az isteni élet tüzeinek felszabadulásáért – Lk 12,49-50; Jn 2,19; 12,24-26.
  2. Az Úr, mint egy búzaszem, amely a földbe esett, halálon keresztül elveszítette a lelki életét, hogy felszabadíthassa az Ő örökkévaló életét feltámadásban a sok magnak; a sok magként nekünk is el kell veszítenünk a lelki életünket halálon keresztül, hogy élvezhessük az örökkévaló életet feltámadásban.

IV. A Jeremiás 2,13 azt mondja, „Kettős gonoszságot követett el az Én népem: Elhagytak Engem, az élő vizek forrását, hogy kutakat ássanak maguknak; és repedezett kutakat ástak, amelyek nem tartják a vizet”:

- A. Az Isten népe által elkövetett gonoszságok abban álltak, hogy elhagyták Istent mint a forrásukat, az eredetüket, és Istenen kívül más forráshoz fordultak.
- B. A kutak ásása azt ábrázolja, hogy Izrael az emberi fáradozásuk során gürcölt, hogy elkészítsen valamit (bálványokat) Isten lecserelésére; az, hogy a kutak repedezettek voltak, és nem tudták tartani a vizet, azt mutatja, hogy a belénk élő vízként kitöltődő Istenen Magán kívül semmi sem olthatja a szomjunkat, és semmi sem tehet Isten növekedésévé minket az Ő kifejeződéséhez – Jn 4,13-14.
- C. Isten szemében a gonosz, a bűnös férfiú, olyan valaki, aki nem jön, hogy igyon Őbelőle (Ésa 55,7); a gonoszok gonosz állapota abban áll, hogy nem jönnek az Úrhoz enni, inni és élvezni az Urat; sok dolgot tesznek, de nem jönnek, hogy kapcsolatba lépjenek az Úrral, vegyék Őt, befogadják Őt, megízleljék Őt, és élvezzék Őt; Isten szemében semmi sem gonoszbabb ennél (57,20-21; vö. 55,1-2).

V. Ki kell alakítanunk a szokást, hogy vizet merítsünk a megmentés [Károli: üdvösség] kútfejéből ahhoz, hogy igyuk és kiárasszuk az élet vizét – 12,3-6; Jn 7,37-39; Péld 11,25:

- A. Örömmel vizet kell merítenünk a megmentés kútfejéből olyan módon, hogy beszélünk az Úrhoz, az Úr által, az Úr nevében, az Úrban és az Úrral – Ésa 12,3-6; Fil 4,6-7. 12; vö. 255. ének.
- B. Dicsérnünk kell az Urat, örülnünk kell Őbenne, mindig hálát kell adnunk, és énekelnünk kell az Úrnak – 1Thessz 5,16-18; Fil 4,4; Héb 13,15; Zsolt 119,164; Ef 5,18-20.

- C. Hívunk kell az Úr nevét – Csel 2,21; 1Kor 12,13. 3; 1Thessz 5,17; 1Kor 1,2; Bír 15,18-19; JerSir 3,55-56; 73. ének.
- D. Hirdetünk kell az evangéliumot, megismertette másokkal azt, amit Krisztus elvégzett – Róm 1,16; Jn 4,32-34; Fil 2,9; 1Pt 2,9.
- E. Az Úrnak kell adnunk az első helyet a lényünkben, és mindent az isteni természet szerint kell tennünk – Jel 22,1; Kol 1,18b; 2Pt 1,4.

VI. Isten ökonómiája szerint az a személy, aki Istenben bízunk, olyan, mint víz mellé ültetett fa, ahol a víz Istent mint az élő vizek forrását jelképezi; egy fa úgy növekedik egy folyó mellett, hogy felszívja a víz összes gazdagságát; ez egy kép Isten ökonómiájáról, ami az Ő isteni kitöltése által végeztetik el – Jer 17,7-8:

- A. Ahhoz, hogy részesüljünk az isteni kitöltésből, nekünk mint fáknak fel kell szívunk Istent mint vizet (vö. 1Kor 3,6; Kol 2,7a); az ellátó Isten belénk mint a fába kitöltődő gazdagsága alkatiilag Isten istenségével épít minket, és az Isten mértékére való növekedésünket okozza (19. vers); ilyen módon mi és Isten eggyé válunk – ugyanaz az elemünk, esszenciánk, alkatunk és megjelenésünk lesz (Jel 4,3; 21,11).
- B. Az imádság jelentése az, hogy felszívjuk Istent; minél többet lépünk Istennel kapcsolatba, annál jobban fel fogjuk Őt szívni, és minél jobban felszívjuk Őt, annál inkább fogjuk élvezni Őt:
  1. Van egy ének, amely azt mondja, „Ahogy én vagyok” (1048. ének); ez azt jelenti, hogy úgy kéne Istenhez jönnünk, ahogy vagyunk, anélkül, hogy megpróbálnánk megjavítani vagy megváltoztatni az állapotunkat; Krisztust ilyen módon fogadtuk be, és ilyen módon kéne járnunk Krisztusban – Kol 2,6-7a.
  2. Imádkozni azt jelenti, hogy úgy jövünk az Úrhoz, ahogy vagyunk; amikor az Úrhoz jövünk, elébe kell tárunk az Úrnak a belső állapotunkat, és el kéne mondanunk Neki, hogy minden dologban kevesek vagyunk; még ha gyengék, zavarodottak, szomorúak és szótlank vagyunk is, akkor is eljöhethetünk Istenhez; nem számít, milyen a belső állapotunk, Istenhez kéne vinnünk azt.
  3. Ahelyett, hogy az állapotunkkal törődnénk, be kell lépünk Isten jelenlétébe a Vele való kapcsolatfelvételhez azáltal, hogy Őrá nézünk, szemléljük Őt, dicsérjük Őt, hálát adunk Neki, imádjuk Őt, és felszívjuk Őt; ekkor élvezni fogjuk Isten gazdagságát, ízlelni fogjuk az Ő édességét, részesülni fogunk Őbelőle mint világosságból és erőből, és belsőleg békések, fényesek, erősek és képesek leszünk; ezután meg fogjuk tanulni azt a leckét, hogy összeköttetésben maradjunk Vele, amikor az igével szolgálunk a szenteknek – 1Pt 4,10-11; 2Kor 2,17; 13,3.

VII. A János 4,14b azt mondja, „Az a víz, amelyet Én adok néki, örök életre buzgó [felszökellő] víznek kútfeje lesz őbenne”:

- A. Ez felfedi az áramló Háromegy Istent – (1) az Atya a kútfő, az eredet; (2) a Fiú a forrás, a kútfő előbukkanása; és (3) a Szellem a folyó, az áramlás; a Háromegy Isten az Atyán, a Fiún és a Szellemen át belénk és a legbelső lényünkéből másokba folyik – 2Kor 13,13; Jn 7,37-38.
- B. A Háromegy Isten áramlása „örök életre” történik (4,14b); az Új Jeruzsálem az örökkévaló élet összessége, és a „-re” végződés jelentése „valamit eredményez” vagy „valamivé válik”; így az Atya mint a kútfő, a Fiú mint a forrás és a Szellem mint a folyó belénk és velünk áramlik, hogy Ővelük az Új Jeruzsálemmé mint az örökkévaló élet összességévé váljunk.